Agatha Christie

Femeia misterioasă

Domnul Mayherne îşi aranjă ochelarii şi-şi drese glasul cu un fel de tuse seacă, ce-i era cu totul caracteristică. Apoi se uită din nou la omul din faţa sa ce era învinuit de crimă cu premeditare.

Domnul Mayherne era un om mic de statură, sigur pe sine, corect îmbrăcat, ca să nu spunem neglijent, cu ochi vicleni şi iscoditori. Câtuşi de puţin un om care putea fi dus de nas. Totodată, ca avocat, reputaţia domnului Mayherne era deosebită. Când i se adresă clientului său, vocea îi era uscată, dar amabilă.

— Trebuie să vă repet că vă aflaţi în pericol foarte grav şi că este necesară sinceritate absolută.

Leonard Vole, care privea, cu o expresie de om ameţit, la peretele alb din faţa sa, îşi mută ochii la avocat.

— Ştiu, spuse el neajutorat. Tot îmi repetaţi asta. Dar, se pare că încă nu-mi dau seama că sunt acuzat de crimă... Crimă. Şi o crimă atât de laşă.

Domnul Mayherne era un om practic, un sentimental. Tuşi încă o dată, îşi scoase ochelarii, îi şterse cu grijă şi-i puse din nou la ochi. Apoi spuse:

— Da, da, da. Acum, dragă domnule Vole, o să facem un efort hotărât să te salvăm şi vom reuşi... Vom reuşi. Dar îmi trebuie faptele. Trebuie să aflu ce prejudiciu îţi va aduce cazul. Apoi ne putem alege cea mai bună cale de apărare.

Tânărul continua să se uite în acelaşi fel ameţit, neajutorat.

Agatha Christie

Femeia misterioasă

Domnul Mayherne îşi aranjă ochelarii şi-şi drese glasul cu un fel de tuse seacă, ce-i era cu totul caracteristică. Apoi se uită din nou la omul din faţa sa ce era învinuit de crimă cu premeditare.

Domnul Mayherne era un om mic de statură, sigur pe sine, corect îmbrăcat, ca să nu spunem neglijent, cu ochi vicleni şi iscoditori. Câtuşi de puţin un om care putea fi dus de nas. Totodată, ca avocat, reputaţia domnului Mayherne era deosebită. Când i se adresă clientului său, vocea îi era uscată, dar amabilă.

— Trebuie să vă repet că vă aflaţi în pericol foarte grav şi că este necesară sinceritate absolută.

Leonard Vole, care privea, cu o expresie de om ameţit, la peretele alb din faţa sa, îşi mută ochii la avocat.

— Ştiu, spuse el neajutorat. Tot îmi repetaţi asta. Dar, se pare că încă nu-mi dau seama că sunt acuzat de crimă… Crimă. Şi o crimă atât de laşă.

Domnul Mayherne era un om practic, un sentimental. Tuşi încă o dată, îşi scoase ochelarii, îi şterse cu grijă şi-i puse din nou la ochi. Apoi spuse:

— Da, da, da. Acum, dragă domnule Vole, o să facem un efort hotărât să te salvăm şi vom reuşi… Vom reuşi. Dar îmi trebuie faptele. Trebuie să aflu ce prejudiciu îţi va aduce cazul. Apoi ne putem alege cea mai bună cale de apărare.

Tânărul continua să se uite în acelaşi fel ameţit, neajutorat. Domnului Mayherne cazul i se păruse destul de întunecat şi vina arestatului indubitabilă. Acum, pentru prima oară, îl trecu o undă de îndoială.

— Credeţi că sunt vinovat, spuse Leonard Vole, încet. Dar, pe Dumnezeu, jur că nu sunt! Ştiu că totul pare îndreptat împotriva mea. Sunt ca prins într-o plasă – cu reţeaua toată în jurul meu, încurcându-mă în orice direcţie mă întorc. Dar n-am făcut-o eu, domnule Mayherne. N-am făcut-o!

Aflat într-o asemenea situaţie, omul trebuia să-şi strige nevinovăţia. Domnul Mayherne ştia asta. Totuşi, fără să vrea, era impresionat. S-ar putea, cine ştie, ca Leonard Vole să fie nevinovat.

— Aveţi dreptate, domnule Vole, spuse el grav. Cazul arată foarte negru în ce vă priveşte. Totuşi, accept asigurarea pe care mi-o daţi. Acum, haide să trecem la fapte. Aş vrea să-mi spuneţi, cu cuvintele dumneavoastră, cum de aţi cunoscut-o pe domnişoara Emily French.

— Într-o zi, pe Oxford Street, am văzut o femeie în vârstă traversând strada. Ducea o mulţime de pachete. În mijlocul străzii le-a scăpat, a încercat să şi le adune, şi-a dat seama că un autobuz tocmai era s-o calce şi abia a reuşit să ajungă pe bordura trotuarului în siguranţă, ameţită şi zăpăcită de oamenii care strigaseră la ea. I-am adunat pachetele, am şters noroiul de pe ele, cât am putut mai bine, am legat din nou sfoara la unul şi i le-am dat înapoi.

— Nu i-aţi salvat cumva viaţa?

— Oh, doamne, nu! Tot ce-am făcut a fost un gest obişnuit de politeţe. Ea a fost grozav de recunoscătoare, mi-a mulţumit cu căldură şi a zis ceva în legătură cu manierele mele care nu seamănă cu cele ale majorităţii tinerilor – nu-mi amintesc cuvintele exacte. Apoi am salutat-o şi am plecat. Nu mă aşteptam s-o mai văd vreodată. Dar viaţa e plină de coincidenţe. Chiar în acea seară, am dat peste ea la o petrecere în casa unui prieten. Ea m-a recunoscut de îndată şi a cerut să-i fiu prezentat. Atunci am descoperit că

era domnişoara Emily French şi că locuia în Cricklewood1. Am vorbit cu ea câtva timp. Cred că era o doamnă în vârstă căreia îi cădeau, deodată, aşa, cu tronc, oamenii. Astfel procedă şi cu mine din cauza unui gest absolut simplu, pe care oricine l-ar fi făcut. La plecare, mi-a strâns mâna cu căldură şi m-a invitat să-i fac o vizită. I-am răspuns, desigur, că mi-ar face multă plăcere şi atunci m-a întrebat în ce zi. Nu vroiam neapărat să mă duc, dar aş fi părut bădăran să refuz, aşa că am fixat pentru următoarea sâmbătă. După ce a plecat, am aflat ceva despre ea de la prietenii mei. Că era bogată, excentrică, locuia singură cu o fată de servici şi avea nu mai puţin de opt pisici.

— Înţeleg, zise domnul Mayherne. Problema averii ei s-a pus atât de devreme.

— Dacă vă închipuiţi că am întrebat… Începu Leonard Vole înfierbântat, dar domnul Mayherne îl potoli cu un gest.

— Trebuie să cercetez cazul aşa cum va fi prezentat de cealaltă parte. Un observator obişnuit nu şi-ar fi dat seama că domnişoara French era o doamnă înstărită. Trăia modest, aproape sărăcăcios. Dacă nu vi s-ar fi spus contrariul, aţi fi considerat-o, foarte probabil, o femeie sărmană – în orice caz, la început. Cine v-a spus cu exactitate că era o femeie bogată?

Prietenul meu, George Harvey, în casa căruia avusese loc petrecerea.

— S-ar putea să-şi amintească acest lucru?

— Nu prea ştiu. A trecut ceva timp de atunci.

— Exact, domnule Vole. Vedeţi, principalul scop al acuzării va fi să stabilească că aveaţi greutăţi financiare – ceea ce e adevărat, nu-i aşa?

Leonard Vole se înroşi.

— Da, spuse el, încet. Avusesem o serie de ghinioane chiar atunci.

— Tocmai, repetă domnul Mayherne. Având, cum ziceam, dificultăţi financiare, aţi întâlnit-o pe această bătrână bogată şi aţi cultivat-o cu asiduitate. Acum, dacă am

presupune că nu ştiaţi că era bogată şi că o vizitaţi numai din pură bunătate…

— Aşa e şi cazul.

— Aş zice să nu discutăm acest aspect. Îl privesc din afara lui. Foarte multe depind de memoria domnului Harvey. Îşi va reaminti discuţia sau nu? Ar putea fi sfătuit că creadă că ea a avut loc mai târziu?

Leonard Vole se gândi câteva minute. Apoi spuse destul de direct, cu o faţă cam palidă:

— Nu cred că această cale ne va reuşi, domnule Mayherne. Mai mulţi din cei prezenţi au auzit remarca sa şi unul sau doi m-au tachinat în legătură cu cucerirea unei bătrâne bogate.

Avocatul se străduí să-şi ascundă dezamăgirea cu un gest al mâinii.

— Ghinion, spuse el. Dar vă felicit pentru sinceritatea dumneavoastră, domnule Vole. În dumneata îmi pun speranţa să mă ghidezi. Judeci foarte corect. A ne menţine pe linia pe care o sugerasem ar fi fost dezastruos. Trebuie să abandonăm ideea asta. Ai cunoscut-o pe domnişoara French, i-ai făcut vizite; cunoştinţa cu ea a progresat. Vrem un motiv clar pentru toate astea. De ce, dumneata, un tânăr de 33 de ani, arătos, pasionat de sport, îndrăgit de prieteni, îţi dedici atâta din timpul dumitale unei femei în vârstă cu care nu prea ai ce împărţi?

Leonard Vole făcu un gest nervos cu mâinile.

— Nu ştiu ce să vă spun, pur şi simplu nu ştiu ce să vă spun. După prima vizită, a insistat să vin din nou, a spus că e singură şi nefericită. M-a pus într-o situaţie delicată s-o refuz. Îşi arăta atât de clar dragostea şi afecţiunea faţă de mine, încât am fost pus într-o postură dificilă. Vedeţi, domnule Mayherne, sunt slab din fire – mă las luat de val – sunt unul din acei oameni care nu pot spune nu. Şi, credeţi-mă, dacă vreţi sau nu, după a treia sau a patra vizită pe care i-am făcut-o, am descoperit că ţin cu adevărat la bătrână. Mama s-a prăpădit când eram mic, m-a crescut o

mătuşă şi a murit şi ea înainte de a împlini eu 15 ani. Dacă vă spun că, într-adevăr, îmi plăcea să fiu cocoloşit şi răsfăţat cred că aţi râde.

Domnul Mayherne nu râse. În schimb, îşi scoase din nou ochelarii, îi şterse – semn că medita profund.

— Îţi accept explicaţia, domnule Vole, spuse el în sfârşit. Cred că e probabilă din punct de vedere psihologic. Dacă un juriu îşi va însuşi această părere, asta-i altă chestiune. Te rog, continuă-ţi povestirea. Când te-a rugat, prima dată domnişoara French să-i pui ordine în afaceri?

— După a treia sau a patra vizită pe care i-am făcut-o. Ştia puţine lucruri despre problemele băneşti şi era preocupată de unele investiţii.

Domnul Mayherne ridică privirea hotărât:

— Ai grijă, domnule Vole. Servitoarea, Janet Mackenzie, declară că stăpâna sa se pricepea la afaceri şi-şi conducea toate treburile şi acest lucru este susţinut de mărturia bancherilor ei.

— N-am ce face, spuse Vole cu seriozitate. Asta mi-a zis ea.

Domnul Mayherne îl privi o clipă sau două în tăcere. Deşi nu avea intenţia s-o mărturisească, credinţa sa în nevinovăţia lui Leonard Vole se întări în acea clipă. Ştia câte ceva despre mentalitatea bătrânelor doamne. Şi-o imagina pe domnişoara French îndrăgostită de tânărul arătos, vânând pretexte pentru a-l aduce în casa ei. Ce era mai plauzibil decât să pretindă că nu se pricepe la afaceri şi să-l roage s-o ajute în problemele ei băneşti? Era o femeie de lume şi-şi putea da seama că orice bărbat ar fi fost uşor flatat admiţându-i-se superioritatea. Leonard Vole fusese flatat. De asemena, poate nu a vrut să-i ascundă acestui tânăr că era bogată. Emily French fusese o bătrână cu voinţă puternică, dorind să fixeze ea însăşi preţul pentru ceea ce cumpăra. Toate astea îi trecură repede prin cap domnului Mayherne, dar nu schiţă nici un semn în această privinţă şi puse o nouă întrebare:

— Şi v-aţi ocupat de afacerile sale la cererea ei?

— Întocmai.

— Domnule Vole, spuse avocatul, am să vă pun o întrebare foarte serioasă şi una vitală, la care aş vrea un răspuns sincer. Aveaţi dificultăţi financiare. V-aţi ocupat de afacerile unei bătrâne – o bătrână care, potrivit propriilor sale declaraţii, nu ştia mai nimic despre business. Aţi transferat vreodată, sau în vreun fel, în propriul dumneavoastră folos acţiuni de bursă cu care aţi operat? V-aţi angajat în vreo tranzacţie pentru avantajul dumneavoastră pecuniar, care ar fi cam tenebroasă? El îi opri răspunsul celuilalt. Aşteptaţi o clipă înainte de a răspunde. Ne sunt deschise două căi: ori putem înfăţişa probitatea şi cinstea cu care i-aţi condus afacerile, subliniind, totodată, cât de improbabil e faptul de a fi comis crima pentru a obţine banii pe care i-aţi fi dobândit prin mijloace infinit mai uşoare. Dacă, pe de altă parte, există ceva în activitatea dumneavoastră de care acuzarea s-ar putea agăţa – dacă, s-o spunem pe şleau, ea poate dovedi că aţi escrocat-o pe bătrână în vreun fel, trebuie să adoptăm poziţia că nu aţi avut nici un motiv pentru crimă, de vreme ce ea era deja o sursă profitabilă de venit pentru dumneata. Observaţi deosebirea. Acum, vă rog să vă gândiţi înainte de a răspunde.

Dar Leonard Vole nu se gândi deloc.

— Cât m-am ocupat de afacerile domnişoarei French am fost perfect cinstit şi deasupra oricărei bănuieli. Am acţionat în interesul ei cât mi-a stat mai bine în putinţă, aşa cum ar descoperi oricine s-ar uita prin dosare.

— Mulţumesc, spuse domnul Mayherne. M-aţi liniştit foarte mult. Vă fac complimentul că vă cred mult prea deştept ca să mă minţiţi într-o chestiune atât de importantă.

— Sigur, zise Vole, serios, cel mai puternic argument în favoarea mea este lipsa de motive. Considerând că am cultivat cunoştinţa unei bătrâne bogate în speranţa de a obţine bani de la ea – aceasta, cred, este substratul spuselor dumneavoastră – sigur, moartea ei nu mă frustrează în speranţele mele?

Avocatul se uită la el încremenit. Apoi, în mod cu totul voit, repetă gestul său automat cu ochelarii. Abia după ce i-a pus la loc spuse:

— Nu ştiţi, domnule Vole, că domnişoara French a lăsat un testament al cărui principal beneficiar sunteţi?

— Ce? Acuzatul sări în picioare. Uluirea sa era evidentă şi naturală. Doamne! Ce vorbiţi acolo? Mi-a lăsat mie banii ei?

Domnul Mayherne încuviinţă încet. Vole se prăbuşi în scaun cu capul în mâini.

— Pretindeţi că nu ştiţi nimic despre acest testament?

— Dacă pretind? Nu pretind nimic. N-am ştiut deloc de el.

— Ce-aţi spune dacă v-aş zice că servitoarea, Janet Mackenzie, jură că aţi ştiut? Că stăpâna sa i-a spus ei clar că v-a consultat asupra problemei şi v-a povestit de intenţiile sale?

— Să-mi spună? Minte! Nu, merg prea departe. Janet este o femeie în vârstă. I-a fost ca un câine credincios stăpânei sale şi nu i-am plăcut. Era geloasă şi suspicioasă. Aş zice că domnişoara French şi-a mărturisit intenţiile lui Janet şi că Janet, ori a interpretat greşit ceva din ceea ce stăpână-sa i-a zis, ori era convinsă, în sinea ei, că eu am îndemnat-o pe bătrâna doamnă s-o facă. Aş zice că ea însăşi crede acum că domnişoara French i-ar fi spus cu adevărat asta.

— Nu vi se pare că îi sunteţi atât de antipatic încât să mintă în mod conştient?

Leonard Vole arăta şocat şi tresări.

— Nu, nu cred. De ce ar face-o?

— Nu ştiu, spuse domnul Mayherne pe gânduri. Dar e fosrte pornită împotriva dumitale.

Bietul tânăr gemu din nou.

— Încep să înţeleg, murmură el. E groaznic. I-am făcut de petrecanie, asta or să spună, am forţat-o să facă un testament prin care-şi lasă banii mie şi, apoi, mă duc acolo în noaptea aceea şi nu-i nimeni acasă – e găsită a doua zi… Oh, doamne, e groaznic!

— Greşiţi când afirmaţi că nu era nimeni în casă, spuse domnul Mayherne. Janet, după cum vă amintiţi, trebuia să iasă în seara aceea. A plecat, dar pe la nouă şi jumătate s-a întors să ia tiparul unei mâneci de bluză pe care i-l promisese unei prietene. A intrat prin uşa din dos, s-a urcat la etaj, l-a luat şi a ieşit din nou. A auzit voci în sufragerie, deşi nu a putut distinge ce spuneau, dar jură că una dintre ele era a domnişoarei French şi cealaltă a unui bărbat.

— La nouă şi jumătate, spuse Leonard Vole. La nouă şi jumătate… Sări în picioare. Atunci sunt salvat… Salvat…

— Ce vrei să spui prin salvat? Strigă domnul Mayherne, uimit.

— La nouă şi jumătate mă întorsesem acasă! Soţia mea o poate dovedi. Am plecat de la domnişoara French pe la nouă fără cinci. Am sosit acasă pe la nouă şi douăzeci. Soţia mă aştepta. Oh, slavă domnului, slavă domnului! Şi binecuvântat fie tiparul de mânecă al Janetei Mackenzie.

În etuziasmul său, nu observă că expresia gravă de pe faţa avocatului nu se schimbase. Şi cuvintele acestuia îl aduseră pe pământ ca un trăsnet.

— Atunci, cine, după părerea dumitale, a ucis-o pe domnişoara French?

— Cum, un bandit, desigur, cum s-a crezut la început. Fereastra a fost forţată, vă amintiţi. A fost omorâtă cu lovitură puternică de rangă, şi aceasta a fost găsită zăcând pe podea lângă trup. Şi mai multe lucruri lipseau. Dacă n-ar fi fost bănuielile absurde ale Janetei şi antipatia ei pentru mine, poliţia nu ar fi deviat niciodată de la urmele cele corecte.

— Asta nu prea ţine, domnuie Vole, spuse avocatul. Lucrurile care lipsesc sunt nişte fleacuri fără valoare, luate întâmplare. Şi semnele de pe fereastră nu au fost deloc concludente. Apoi, gândeşte-te la dumneata. Spui că nu mai erai în casă la nouă şi jumătate. Atunci cine era bărbatul pe care Janet l-a auzit vorbind cu domnişoara French în

sufragerie? N-ar fi putut avea o discuţie cât de atât amicală cu un spărgător.

— Nu, spuse Vole. Nu… Arăta perplex şi descurajat. Dar, oricum, adăugă cu mai multă încredere, mă scoate din cauză. Am un alibi. Trebuie s-o vedeţi pe Romaine, soţia mea, imediat.

— Desigur, consimţi avocatul. Ar fi trebuit s-o văd pe doamna Vole, dacă nu ar fi fost absentă când v-am arestat. Am telefonat imediat la Scotland Yard şi înţeleg că se întoarce în seara asta. Am să-i fac o vizită de îndată ce plec de aici.

Vole dădu din cap aprobator, o mare expresie se satisfacţie se aşternu pe faţa sa.

— Da, Romaine vă va spune. Doamne, ce şansă, ce noroc.

— Scuzaţi-mă, domnule Vole, dar vă iubiţi foarte mult soţia?

— Da.

— Şi ea pe dumneavoastră?

— Romaine ţine la mine. Ar face orice pe lume pentru mine.

Vorbea entuziast, dar, în sinea sa, avocatul fu şi mai îndoit. Mărturia unei soţii iubitoare… Va avea credibilitate?

— V-a mai văzut altcineva când v-aţi întors la nouă şi douăzeci? O servitoare, de pildă?

— N-avem servitoare.

— Aţi întâlnit pe cineva pe stradă când vă întorceaţi?

— Nici un cunoscut. Am mers o parte din drum cu obuzul. Conductorul şi-ar putea reaminti.

Domnul Mayherne clătină din cap a îndoială.

— Deci nu e nimeni care să confirme mărturia soţiei dumitale?

— Nu, Dar nu e necesar, nu?

— Aş zice că nu, aş zice că nu, spuse domnul Mayherne grăbit. Acum, mai e încă o chestiune. Ştia domnişoara French că eraţi căsătorit?

— Oh, da.

— Totuşi, nu v-aţi luat niciodată soţia în vizită la ea. De ce?

Pentru prima dată, răspunsul veni rar şi nesigur:

— Ei bine… Nu ştiu.

— Ştiţi că Janet Mackenzie susţine că stăpâna sa vă credea burlac şi intenţiona să vă căsătoriţi în viitor?

Vole râse:

— E absurd! Erau 40 de ani diferenţă între noi.

— S-a mai întâmplat, spuse avocatul sec. Faptul e fapt. Soţia dumitale nu s-a întâlnit niciodată cu domnişoara French?

— Nu… Din nou era la strâmtoare.

— Îmi permiteţi să vă spun, zise avocatul, că nu prea vă înţeleg atitudinea în această privinţă. Vole se înroşi, ezită şi apoi vorbi:

— O să vă mărturisesc totul în legătură cu asta. Aveam greutăţi cu banii. Am sperat că domnişoara French ar putea să-mi împrumute nişte bani. Ţinea la mine, dar nu era câtuşi de puţin interesată de încurcăturile unui cuplu tânăr. Foarte repede am descoperit că ea considera că nu mă înţelegeam cu soţia, că trăiam separat. Domnule Mayherne… Vroiam banii… De dragul Romainei. N-am zis nimic şi am lăsat-o pe bătrâna doamnă să creadă ce vroia. Vorbea de mine ca de fiul ei adoptiv. N-a fost niciodată vorba de căsătorie – asta trebuie să existe doar în imaginaţia Janetei.

— Şi asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

Era o umbră de ezitare în cuvinte? Aşa şi-a închipuit avocatul. Se ridică şi-i întinse mâna.

— La revedere, domnule Vole. Se uită la faţa răvăşită a tânărului şi spuse cu un impuls neobişnuit. Cred în nevinovăţia dumitale, în ciuda mulţimii de fapte care ţi se ridică împotrivă. Sper s-o dovedesc şi să înlătur definitiv culpa.

Vole îi zâmbi.

— Veţi găsi că alibi-ul e în ordine, zise el vesel.

Din nou, nu observă că celălalt nu răspunse.

— Totul atârnă foarte mult de mărturia Janetei Mackenzie, spuse domnul Mayherne. Vă urăşte. Asta-i oricum clar.

— Nu poate să mă urască, protestă tânărul.

Avocatul clătină din cap când plecă. Acum la doamna Vole, îşi spuse ca pentru el. Era serios bulversat de întorsătura pe care o luau lucrurile.

Familia Vole locuia într-o căsuţă sărăcăcioasă lângă Paddington Green*. La această casă se duse domnul Mayherne.

După ce sună, îi deschise uşa o femeie înaltă, şleampătă, evident o femeie angajată cu ziua.

— Doamna Vole? S-a întors?

— Acum o jumătate de oră. Nu ştiu dacă o puteţi vedea.

— Dacă-i duceţi cartea mea de vizită, spuse domnul Mayherne liniştit, sunt sigur că o să mă vadă.

*. În nordul Londrei.

Femeia se uită la el plină de îndoială, îşi şterse mâna de şorţ şi luă cartea de vizită. Apoi îi închise uşa în nas şi-l lăsă pe trepte.

Totuşi, după câteva momente, se întoarse cu o atitudine uşor schimbată.

— Intraţi, vă rog.

Îl pofti într-un salonaş. Domnul Mayherne, care examina un desen de pe perete, tresări deodată când se văzu faţă-n faţă cu o femeie înaltă, palidă, care intrase atât de încet încât nu o auzise.

— Domnul Mayherne? Sunteţi avocatul soţului meu, nu-i aşa? Aţi venit de la el? Luaţi, vă rog, loc!

Până când nu vorbi, nu-şi dăduse seama că nu era englezoaică. Acum, studiind-o mai de aproape, observă pometii înalţi, părul foarte negru şi des şi o foarte uşoară mişcare din când în când a mâinilor, ceea ce era tipic străinilor. O femeie ciudată, foarte liniştită. Atât de liniştită încât te făcea să nu te simţi în largul tău. Da la bun început,

domnul Mayherne îşi dădu seama că se confrunta cu ceva ce nu înţelegea.

— Acum, dragă doamnă Vole, începu el, nu trebuie să vă lăsaţi pradă…

Se opri. Era cât se poate de clar că Romaine Vole nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase pradă… Era extrem de calmă şi senină.

— Vă rog să-mi relataţi, spuse ea. Trebuie să ştiu totul. Să nu vă gândiţi să mă cruţaţi. Vreau să ştiu totul, oricât de rău ar fi. Ezită, apoi repetă încet, cu un accent curios pe care avocatul nu-l înţelese: vreau să ştiu totul, oricât de rău ar fi.

Domnul Mayherne îi povesti întrevederea cu Leonard Vole. Ea ascultă cu atenţie, aprobând din când în când.

— Înţeleg, spuse ea, când avocatul termină. El vrea ca eu să declar că a venit la nouă şi douăzeci de minute în seara aceea?

— A venit la ora asta? Întrebă domnul Mayherne aspru.

— Nu asta-i problemă, zise ea rece. Mărturia mea îl va achita? Mă vor crede?

Domnul Mayherne fu surprins. Ea pusese repede punctul pe i.

— Asta vreau să ştiu, spuse ea. Va fi suficient? Mai e cineva care poate sprijini mărturia mea?

Era o nerăbdare reţinută în purtarea ei care-l făcu să se simtă oarecum stânjenit.

— Până acum nu mai e nimeni, spuse el, fără tragere de inimă.

— Înţeleg, zise Romaine Vole.

Rămase un minut, două, perfect nemişcată. Un zâmbet îi juca pe buze.

Sentimentul de nelinişte al avocatului se înteţi tot mai mult.

— Doamnă Vole… Începu. Ştiu ce trebuie să simţiţi…

— Chiar? Făcu ea. Zău?

— În împrejurările…

— În aceste împrejurări… Intenţionez să joc cartea mea.

El o privi consternat.

— Dar, dragă doamnă Vole, sunteţi afectată. Fiind atât de devotată soţului dumneavoastră…

— Poftim?

Asprimea din vocea ei îl făcu să tresară. Repet într-un fel ezitant: Dacă ţineţi atât de mult la soţul dumneavoastră…

Romaine Vole dădu încet din cap afirmativ, cu acelaşi zâmbet pe buze.

— V-a spus el că i-am fost devotată? Întrebă ea încet. Ah! Da, îmi dau seama c-a spus-o. Ce proşti sunt bărbaţii. Proşti, proşti, proşti…

Se ridică deodată în picioare. Întreaga emoţie intens; de care avocatul fusese conştient că plutea în atmosferă se concentra acum în tonul ei:

— Îl urăsc, vă spun că-l urăsc. Îl urăsc. Îl urăsc! Aş vrea să-l văd spânzurând de frânghie până moare.

Avocatul se dădu înapoi din faţa ei şi a pasiunii care mocnea în ochii ei.

Făcu un pas înainte şi continuă pe acelaşi ton vehement:

— Poate o să-l văd. Dacă vă spun că nu a venit în seara aia la nouă şi douăzeci, ci la zece şi douăzeci? Ziceţ că v-a spus că nu ştia nimic de banii care-i veneau. Dacă vă spun că ştia totul şi se baza pe ei şi a ucis pentru pune mâna pe ei? Dacă vă spun că mi-a mărturisit, în seara aceea când a venit, ce făcuse? Că avea sânge pe haină? Ei atunci? Dacă mă ridic la tribunal şi spun toate aceste lucruri?

Ochii ei păreau să-l provoace. Cu efort, el îşi ascunse îngrijorarea sa crescândă şi reuşi să vorbească pe un ton raţional.

— Nu vi se poate cere să depuneţi mărturie împotriva soţului…

— Nu e soţul meu!

Cuvintele şuierară încât crezu că n-a înţeles bine.

— Poftim? Cum?

— Nu e soţul meu.

Liniştea era atât de apăsătoare că ai fi putut auzi un ac căzând.

— Am fost actriţă la Viena. Soţul meu trăieşte, dar e într-un azil de nebuni. Aşa că nu ne-am putut căsători. Acum îmi pare bine. Dădu din cap sfidător.

— Aş vrea să-mi spuneţi un lucru, zise domnul Mayherne. El reuşi să pară cât mai rece şi indiferent cu putinţă. De ce sunteţi aşa de pornită împotriva lui Leonard Vole?

Clătină din cap, zâmbind uşor.

— Da, aţi vrea să ştiţi. Dar n-am să vă spun. Am să-mi păstrez secretul.

Domnul Mayherne tuşi ca de obicei şi se ridică.

— Nu mai are nici un rost să prelungim întrevederea, remarcă el. O să mai auziţi de mine, după ce iau legătura cu clientul meu.

Ea se apropie de avocat şi se uită cu ochii ei negri minunaţi în ai lui.

— Spuneţi-mi, zise ea, când aţi venit azi aici aţi crezut – pe cinstite – că e nevinovat?

— Da, zise domnul Mayherne.

— Biet omuleţ, râse ea.

— Şi încă mai cred, încheie avocatul. Bună seara, doamnă.

Ieşi din cameră, luând cu sine imaginea feţei ei mirate. O să fie o afacere a dracului de grea – îşi zise domnul Mayherne în vreme ce mergea pe stradă.

Extraordinară, toată treaba. O femeie extraordinară. O femeie foarte periculoasă. Femeile sunt ca diavolii când îţi înfig cuţitul în tine.

Ce era de făcut? Tânărul ăla nenorocit n-avea nici un pai de care să se agaţe. Poate, totuşi, el a făcut crima.

Nu, îşi spuse în sinea lui domnul Mayherne. Nu, sunt exagerat de multe probe împotriva lui. N-o cred pe femeia asta. Ea a născocit toată povestea. Dar n-o va spune la tribunal.

Ar fi dorit să se simtă mai convins de treaba asta.

Procedurile poliţieneşti au durat puţin şi au fost dramatice. Principalii martori ai acuzării au fost Janet Mackenzie, servitoarea răposatei, şi Romaine Heilger, cetăţeană austriacă, amanta inculpatului.

Domnul Mayherne stătea în sală şi asculta povestea incriminatorie pe care cea din urmă a rostit-o. Era pe coordonatele pe care i le spusese în timpul întrevederii lor.

Acuzatul şi-a păstrat dreptul la apărare şi a fost trimis în judecată.

Domnul Mayherne era la capătul puterilor. Cazul împotriva lui Leonard Vole era mai întunecat decât se poate exprima în cuvinte. Chiar şi faimosul K. C.2 care a fost angajat de partea apărării nutrea slabe sparanţe.

— Dacă am putea zdruncina mărturia austriecei aceleia, am obţine ceva, spuse el cu jumătate de voce. Dar e o afacere încurcată.

Domnul Mayherne îşi concentrase energia asupra unui singur aspect. Presupunând că Leonard Vole spusese adevărul şi a plecat de la casa victimei la ora nouă, cine era atunci bărbatul pe care Janet l-a auzit vorbind cu domnişoara French la nouă şi jumătate?

Singura rază de lumină se profila sub forma unei haimanale de nepot care, cu mult timp în urmă, îşi linguşise şi-şi amenințase mătuşa pentru a obţine diferite sume de bani. Janet Mackenzie, află avocatul, fusese întotdeauna ataşată de acest tânăr şi nu încetase nici o clipă să-i susţină pretenţiile pe lângă stăpâna sa. Părea, desigur, posibil să fi fost acest nepot cel care se aflase cu domnişoara French după plecarea lui Leonard Vole, mai ales că nu putea fi găsit în niciuna din vechile sale vizuini.

În toate celelalte direcţii, cercetările avocatului nu se soldaseră cu nici un rezultat. Nimeni nu-l văzuse pe Leonard Vole intrând în casa lui sau plecând de la cea a domnişoarei French. Nimeni nu zărise vreun alt bărbat intrând sau părăsind casa din Cricklewood. Toate cercetările au eşuat.

În ajunul procesului, domnul Mayherne primi scrisoarea care avea să-i călăuzească gândurile într-o direcţie cu totul nouă.

Sosise cu poşta de ora şase seara. O mâzgăleală indescifrabilă, scrisă pe hârtie obişnuită şi băgată într-un plic nurdar cu timbrul lipit pe spate.

Domnul Mayherne o parcurse o dată, de două ori, înainte de a-i prinde înţelesul: „Dargă Domnule, Eşti avocăţelul care-l apără pe flăcău. Dacă vreţi să aflaţi pentru cine minte de stinge tipesa aia străină, văpsită, veniţi la numărul 16, Shaw's Rents, Stepney3 diseară. O să vă coste două sutare. Acolo întrebaţi de doamna Mogson”.

Avocatul citi şi reciti această stranie epistolă. Putea fi, cu siguranţă, un fals, dar când se gândi mai bine, deveni tot mai convins de autenticitatea ei, inclusiv de faptul că era singura speranţă pentru inculpat. Mărturia Romainei Heilger îl condamna definitiv şi calea pe care vroia s-o urmeze apărarea – că mărturia unei femei, care se cunoştea că dusese o viaţă imorală, nu era demnă de încredere – ar fi fost, în cel mai bun caz, o cale anemică.

Domnul Mayherne se hotărî. Era de datoria sa să-şi salveze clientul cu orice preţ. Trebuia să se ducă la Shaw's Rents.

Găsi cu oarecare greutate locul, o clădire dărăpănată într-un cartier urât mirositor, dar, în cele din urmă, reuşi şi cineva îl trimise s-o caute pe doamna Mogson, într-o cameră la etajul trei. Ciocăni la uşă şi, neprimind nici un răspuns, ciocăni din nou.

A doua oară, auzi un târşâit pe picioare înăuntru şi, pe dată, uşa se deschise cu grijă un centimetru şi o siluetă cocârjată se uită afară.

Deodată, femeia, pentru că o femeie era, chicoti şi deschise larg uşa.

— Deci, dumneata eşti, scumpule, spuse ea suflând din greu. Nu-i nimeni cu dumneata? Nu mă trageţi pe sfoară? E-n regulă. Poţi intra, poţi intra.

Cu o oarecare şovăială, avocatul trecu peste prag într-o cămăruţă sordidă, luminată de o flăcăruie de gaz. Era un pat nefăcut într-un colţ, o masă simplă şi două scaune scălâmbe. Pentru prima oară, domnul Mayherne o văzu pe de-a-ntregul pe proprietăreasa acestei camere dezgustătoare. Era o femeie de vârstă mijlocie, cocârjată, cu o masă de păr cărunt nepieptănat şi un şal legat strâns în jurul feţei. Îşi dădu seama că e examinată şi râse, din nou, cu acelaşi chicot ciudat, fără sens.

— Te întrebi de ce îmi ascund frumuseţea, dragă? Hî, hî, hî. De teamă să nu te seduc, ce zici? Dar o să vezi, o să vezi.

Îşi scoase şalul şi avocatul se retrase involuntar din faţa unei pete mari roşii. Ea îşi puse şalul la loc.

— Deci nu vrei să mă săruţi, scumpule? Hî, hî, nu mă mir. Şi, totuşi, am fost o fată frumoasă odinioară – şi nu cu atât de mult timp în urmă cum ai crede. Vitriolul, scumpule, vitriolul – ăsta mi-a făcut ce vezi. Ah! Dar am să fiu chit cu ei…

Izbucni într-un torent de înjurături cărora domnul Mayherne încerca în van să le pună capăt. Se potoli, în cele din urmă, mâinile-i încleştându-se şi descleştându-i-se nervos.

— E de-ajuns, spuse avocatul sobru. Am venit aici pentru că am motive să cred că-mi puteţi furniza informaţii care-l vor achita pe clientul meu, Leonard Vole. Mai sunt de actualitate?

Ochii ei îi aruncară o privire chiorâşă, vicleană.

— Dar banii, scumpule? Spuse gâfâind. Două sutare pe loc, îţi aminteşti?

— E de datoria dumitale să depui mărturie şi puteţi fi somată s-o faceţi.

— Nu ţine, scumpule… Sunt bătrână şi nu ştiu nimic. Dar îmi dai două sutare pe loc şi poate îţi servesc vreun indiciu, două. Ce zici?

— Ce fel de indiciu?

— Ce-ai zice de-o scrisoare? O scrisoare de-a ei. Nu contează cum am pus mâna pe ea. Asta mă priveşte. Face parale. Dar vreau cele două sutare ale mele pe loc.

Domnul Mayherne o privi cu răceală şi se hotărî.

— Îţi dau zece lire, nimic mai mult. Şi numai dacă scrisoarea asta e ceea ce susţii că e.

— Zece lire? Ţipă şi gâfâi agitată.

— Douăzeci, spuse domnul Mayherne, şi ăsta-i ultimul meu cuvânt.

Se ridică de parcă ar fi fost pe picior de plecare. Apoi, privind-o de aproape, scoase un portmoneu şi-i numără 21 de bancnote.

— Vezi, zise. E tot ce am la mine. Poţi să-i iei sau nu.

Dar îşi dădu imediat seama că vederea banilor era prea mult pentru ea. Blestemă şi se agită a neputinţă, dar, în cele din urmă, cedă. Se duse la pat şi scoase ceva de sub salteaua zdrenţuită.

— Poftim, fâr-ai al dracului! Şuieră ea. Nici n-ai visat la aşa ceva.

Era o grămadă de scrisori pe care i le aruncă şi domnul Mayherne la dezlegă şi le privi scrutător în maniera sa obişnuită, rece şi metodică. Femeia, privindu-l cu nesaţ, nu desluşi nimic pe figura sa impasibilă.

Citi fiecare scrisoare până la capăt, apoi se întoarse la prima şi o mai citi o dată. Apoi le legă la un loc pe toate cu grijă.

Erau scrisori de dragoste scrise de Romaine Heilger şi bărbatul căruia îi erau adresate nu era Leonard Vole. Prima scrisoare era datată în ziua arestării acestuia.

— Am spus adevărul, scumpule, nu-i aşa? Se tângui femeia. O înfundă scrisoarea aia?

Domnul Mayherne vârî scrisorile în buzunar, apoi îi adresă o întrebare:

— Cum ai pus mâna pe corespondenţa asta?

— Am să-ţi povestesc, spuse ea privindu-l cu coada ochiului. Dar mai ştiu încă ceva. Am auzit la tribunal ce-a

spus tipa aia. Află unde a fost ea la zece şi douăzeci, ora la care a zis că a fost acasă. Întreabă la cinematograful de pe Lion Road4. Îşi vor reaminti de o fată înaltă, frumoasă ca ea – fir-ar a dracului!

— Cine e bărbatul? Întrebă domnul Mayherne. E numai numele mic aici.

Vocea femeii deveni groasă şi răguşită, mâinile i se încleştau şi se descleştau. În fine, ridică una spre faţa ei.

— Ei e omul care mi-a făcut asta. Cu mulţi ani în urmă. Ea mi l-a luat – era o fetişcană atunci. Şi când îti-am dus după el – de dragul lui – mi-a aruncat porcăria aia în faţă. Şi ea râdea, afurisita! Am de ani de zile o socoteală de încheiat cu ea. Am urmărit-o, am spionat-o. Şi-acum am prins-o! O să sufere pentru asta, nu-i aşa, domnule avocat! O să sufere?

— O să fie condamnată la câţiva ani de închisoare pentru mărturie falsă, spuse domnul Mayherne liniştit.

— Închisă – asta-i tot ce vreau. Plecaţi, nu? Unde-s banii? Unde-s banii ăia de care am nevoie?

Fără o vorbă, domnul Mayherne aşează pe masă bancnotele. Apoi, inspirând adânc, se întoarse şi plecă din camera aia nenorocită. Uitându-se peste umăr o văzu pe bătrână numărând banii.

Nu pierdu nici o clipă. Găsi cinematograful de pe Lion Road destul de uşor şi, arătându-i o fotografie a Romainei Heilger, portarul o recunoscu pe dată. Ea venise te cinema cu un bărbat, puţin după ora zece, în seara cu pricina. Nu se uitase la partenerul ei în mod special, dar îşi amintea de doamnă, ce-i vorbea despre filmul pe care aveau să-l vadă. Au rămas până la sfârşit, o oră şi ceva.

Domnul Mayherne era satisfăcut. Romaine Heilger depusese o mărturie care era o grămadă de minciuni de la început până la sfârşit. Le inventase din ura sa nestăpânită.

Avocatul se întreba dacă va afla vreodată motivul acestei uri. Ce-i făcuse Leonard Vole? El păruse stupefiat când avocatul îi povestise atitudinea ei faţă de el. Afirmase chiar serios că un asemenea lucru era incredibil – totuşi,

domnului Mayherne i se păru că după prima manifestare de uimire, protestele lui nu mai erau la fel de sincere.

El ştia. Domnul Mayherne era convins de asta. El ştia, dar nu avea intenţia să dezvăluie lucrul. Secretul dintre cei doi rămânea un secret. Domnul Mayherne se întrebă dacă va apuca ziua să afle despre ce era vorba.

Avocatul se uită la ceas. Era târziu, dar timpul însemna totul. Opri un taxi şi indică o adresă.

— Sir Charles trebuie să afle de asta de îndată, murmură ca pentru sine, în timp ce se urca.

Procesul lui Leonard Vole pentru uciderea Emiliei French suscita un viu interes. În primul rând, acuzatul era tânăr şi frumos, apoi, era acuzat de o crimă deosebit de laşă şi mai era interesul stârnit de Romaine Heilger, principala martoră a acuzării. Fotografiile ei apărură în multe ziare ca şi mai multe relatări fanteziste despre originea şi povestea vieţii ei.

Procesul începu destul de liniştit. Întâi, au fost prezentate mai multe dovezi de ordin tehnic. Apoi, Janet Mackenzie a fost audiată. Ea a spus, în general, ceea ce afirmase şi mai înainte. La întrebări, consilierul apărării reuşi s-o facă să se contrazică o dată sau de două ori, în legătură cu povestea ei despre asocierea lui Vole cu domnişoara French. El accentuă faptul că, deşi ea auzise vocea unui bărbat în sufragerie, în seara aceea, nimic nu arăta că Vole fusese cel dinăuntru şi reuşi să inspire sentimentul că gelozia şi antipatia faţă de acuzat stăteau la baza celei mai mari părţi a depoziţiei ei.

Apoi a fost chemat următorul martor.

— Numele dumneavoastră este Romaine Heilger?

— Da.

— Sunteţi cetăţeană austriacă?

— Da.

— În ultimii trei ani aţi trăit cu acuzatul şi v-aţi dat drept soţia lui?

Doar pentru o clipă, ochii Romainei Heilger îi întâlniră pe cei ai bărbatului din boxă. Expresia ei avea ceva curios şi insondabil.

— Da.

Întrebările se succedară. Cuvânt cu cuvânt faptele incriminatorii ieşeau la iveală. În noaptea cu pricina, acuzatul luase o rangă cu el. S-a întors la zece şi douăzeci şi-i mărturisise că a omorât-o pe bătrâna doamnă. Manşetele îi erau pătate de sânge şi le-a ars în soba din bucătărie. O terorizase cu ameninţări să nu spună nimic.

Aşa cum avansa treaba, sentimentul curţii, care, la început, fusese uşor favorabil inculpatului, era acum total potrivnic. El însuşi stătea cu capul aplecat şi cu un aer mohorât, ca şi cum ştia că e condamnat.

Totuşi, se putea observa că propriul ei avocat încerca să tempereze animozitatea Romainei. El ar fi preferat ca ea să fie mai imparţială.

Formidabil şi impunător, consilierul apărării se ridică.

Îi aruncă în obraz că povestea ei era o turnătorie infamă de la început până la sfârşit, că nu fusese nici măcar acasă la ora cu pricina, că se iubea cu un alt bărbat şi că, în mod deliberat, încerca să-l trimită pe Vole la moarte pentru o crimă pe care nu o comisese.

Romaine a negat aceste afirmaţii cu o insolenţă nemaipomenită.

Apoi veni deznodământul – surpriză, prezentarea scrisorii. A fost citită tare în sala de tribunal în mijlocul unei linişti mormântale.

„Max, iubitule, destinul l-a dat pe mâinile noastre! A fost arestat pentru crimă – da, exact, uciderea unei bătrâne doamne! Leonard, care n-ar fi în stare să facă rău unei mu§te! În sfârşit, o să mă răzbun. Bietul puişor! Am să spun că s-a întors în seara aceea pătat cu sânge, că mi s-a confesat. Am să-l duc la spânzurătoare, Max, şi când va atârna spânzurat va şti şi-şi va da seama că Romaine a fost

cea care l-a trimis la moarte. Şi apoi – fericire, iubitule! Fericire, în sfârşit”!

Erau de faţă experţi gata să dovedească scrisul de mână al Romainei Heilger; dar n-a fost nevoie de ei. Pusă în faţa scrisorii, Romaine cedă pe dată şi mărturisi totul. Leonard Vole se întorsese acasă la ora la care spusese – nouă şi douăzeci. Ea inventase toată povestea pentru a-l distruge.

Odată cu retractarea făcută de Ramaine Heilger, acuzarea căzu. Sir Charles îi chemă pe puţinii săi martori; acuzatul însuşi jură şi-şi spuse depoziţia într-o manieră directă, bărbătească, netulburat de întrebările ce i le adresa acuzarea.

Aceasta din urmă încercă să se refacă, dar fără prea mare succes. Concluzia şefului completului de judecată nu-i era pe de-a-ntregul favorabilă inculpatului, dar reacţia se produsese şi juriului nu i-a trebuit mult timp pentru a pronunţa verdictul.

— Găsim acuzatul nevinovat.

Leonard Vole era liber!

Micuţul domn Mayherne se repezi din scaunul său. Trebuia să-şi felicite clientul.

Îşi dădu seama că-şi şterge ochelarii cu putere şi se reţinu. Doar cu o seară mai înainte, soţia îi spusese că o să facă un tic din asta. Curioase lucruri sunt obiceiurile. Oamenii nu ştiu niciodată că le au.

Interesant caz – un caz foarte interesant. Femeia aia, cum îi zice, Romaine Heilger.

Cazul era dominat pentru el încă de înfăţişarea exotică a Romainei Heilger. Păruse o femeie palidă, liniştită în casa din Paddington, dar, la tribunal, se înflăcărase peste măsură, învoalându-se ca o floare tropicală.

Dacă-şi închidea ochii, o putea vedea şi acum: înaltă şi acuzatoare, cu trupul ei frumos aplecat puţin în faţă, cu mâna dreaptă care se încleşta şi descleşta tot timpul, în mod mecanic.

Curioase lucruri, obiceiurile. Acel gest cu mâna era un obicei al ei, presupunea el. Şi totuşi, mai văzuse pe altcineva făcându-l destul de recent. Cine oare? Destul de recent…

Se opri ca trăsnit când îşi aduse aminte. Femeia din Shaw's Rents…

Încremeni, capul i se învârtea. Era imposibil… Imposibil… Şi, totuşi, Romaine Heilger era actriţă.

Consilierul veni în spatele său şi-l bătu pe umeri.

— Nu l-ai felicitat încă pe omul nostru! A fost pe margine de cuţit, cum ştii. Haide să-l vedem.

Dar micul avocat îi strânse doar mâna.

Dorea să vadă pe altcineva – pe Romaine Heilger, să fie faţă-n faţă cu ea.

N-o văzu decât ceva mai târziu şi locul întâlnirii lor nu e prea relevant.

— Deci aţi ghicit, zise ea, când el îi mărturisi tot ce credea. Faţa? Oh! Asta a fost foarte uşor şi lumina de la sticla cu gaz era proastă ca să observaţi machiajul.

— Dar de ce, de ce?

— De ce am jucat cartea asta? Zâmbi puţin, reamintindu-şi că mai folosise expresia.

— O comedie atât de complicată!

— Prietene… Trebuia să-l salvez. Mărturia unei femei care-l iubea n-ar fi fost suficientă – aţi spus-o şi dumneavoastră. Dar cunosc câte ceva despre psihologia mulţimii. Să-mi fie smulsă mărturia ca o recunoaştere, condamnându-mă pe mine în ochii justiţiei şi o reacţie în favoarea acuzatului se va produce pe dată.

— Şi legătura de scrisori?

— Numai una, cea vitală, ar fi putut părea… Cum îi spuneţi… Probatorie.

— Şi atunci, bărbatul numit Max?

— N-a existat niciodată, prietene.

— Mai cred încă, spuse micul domn Mayherne, într-o manieră de om necăjit, că l-am fi putut salva prin…

Procedură normală.

— N-am îndrăznit să risc. Ştiţi, credeaţi că e nevinovat…

— Şi dumneata ştiai? Înţeleg, spuse micul domn Mayherne.

— Dragă domnule Mayherne, spuse Romaine, sa înţelegi deloc. Ştiam… Că e vinovat!

SFÂRŞIT

1 o zonă rezidenţială din Willesden, o localitate din Middlesex, la circa zece kilometri nord-vest de Londra.

2 prescurtarea de la King's Counsel, consilier juridic al coroanei, o distincţie onorifică conferită apărătorilor eminenţi, ceea ce le asigură prioritate în tribunale şi dreptul de a purta o robă de mătase.

3 cartier industrial londonez, pe malul de nord al Tamisei.

4 o stradă de pe malul sudic al Temisei, pe partea opusă de Stepney.